

Crònica Festival Sismògraf

La branca d'una olivera

Jordi Bordes

Olot

Diu el Gènesi que, després d'una tempesta de 40 dies i 40 nits, Noè va deixar anar de la nau un ocell que, exhaust, va tornar amb una branca d'olivera. Havia trobat terra

i es podria tornar a començar. Això mateix es respirava la nit, freda, de dissabte als peus de l'insòlit niu de la companyia francesa Ad Hok. La darrera funció d'aquest Sismògraf desplaçat per la Covid-19 demostrava que ja han tornat a ser presencials els festivals estratègics d'arts escèniques a Catalunya. Amb la fragilitat d'un vol de colom i l'esperança de la branca d'un arbre centenari, acollidor i savi, com és el de la cultura.

La directora del Sismògraf, Tena Busquets, celebrava que el públic s'apropés a les diverses actuacions la tarda de dissabte. Aprofitaven el bolo programat de La Veronal (*Passionaria*) per refugiar un Sismògraf d'urgència. Recordava que el públic va aguantar un xàfec al parc la sessió del 24 de setembre: tenien ganes de dansa i esperaven què escampés la tempesta. Si els artistes feia dies que s'actuaven a sobre, el públic també se sent curt d'estímul en directe i els agraeix. Dissabte, sense programes ni mapes (els GPS dels mòbils ajudaven els més desorientats) i amb sofert programadors (algun vingut de Tolosa de Llenguadoc, la majoria de municipis com ara Vilanova i la Geltrú, Tortosa, Terrassa i Torelló i de festivals com ara la Mostra d'Igualada i la Fira Tàrrrega) feia la sensació de primera edició de la nova època del Sismògraf. La natura dona una nova treva. La cultura s'aferra als primers brots de la presencialitat.

Ad Hok, que va triomfar a la Fira

Un instant de 'Le nid' al passeig d'en Blai d'Olot, dissabte a la nit ■ MARTÍ ALBESA

Tàrrrega el 2018 amb la seva trilogia al carrer, pràcticament debutava a Olot, després del parèntesi Covid-19. El niu d'aquells joves que aspiren a volar sols i que dubten del seu primer pas (*Le nid*) és una bona metàfora a la temporada de retorns de festivals d'aquesta tardor. Dimecres, engega el Temporada Alta i, posteriorment, vindran el TNT,

Els festivals estratègics d'arts escèniques tornen al format 'presencial' amb el Sismògraf

Fira Mediterrània i Escena Poble Nou, en poques setmanes. El Sismògraf ha obert la veda amb la màxima prudència. Si el *bailaor* Juan Carlos Llerda rebia espectadors de 12 en 12 per als passis de 12 minuts a la plaça de braus (en una peça que caldrà valorar dins del context del seu projecte de 6 espectacles sobre la *Litúrgia de les hores*), el duet d'Agnès Sales i Héctor Plaza proposava una empàtica *Blue monday* al carrer: els dos cosos es compassaven i s'anaven transformant d'una dansa de contacte a un *hip hop* de cos que es desconstrueix i que acaba evolucionant a una coreografia acrobàtica d'agilitat i força. La peça arrenca i es desenvolupa sense massa excuses, com qui es deixa distreure perseguint petjades que han quedat impreses a la pols del camí. La peça és rodona, simple i directa. Juga amb un codi fàcilment ente-

nedor i que permet desplegar tota l'acrobàcia possible i amb una voluntat de connectar amb el públic subtilment.

Àngel Duran també va demostrar magnetisme, tècnica depurada i un domini del cos que li permet combinar alhora els moviments rodons del maluc o el coll amb d'altres de sincopats amb els braços. El seu moviment quasi narratiu il·lustra la tesi sobre la persona (que és l'equilibri del que cadascú voldria ser i el que la societat li exigeix). Una mirada de revisió de la humanitat que coincideix amb l'exposició d'Eudald de Juana (*La transgressió de la forma*, al Museu de la Garrotxa), que hi feia de mirall oportú. La bellesa està en el repte de viure. Efectivament, de trobar l'olivera i tornar, provant d'aprendre de la saviesa dels pares i provant d'atenuar les ambicions exterminadores pròpies.